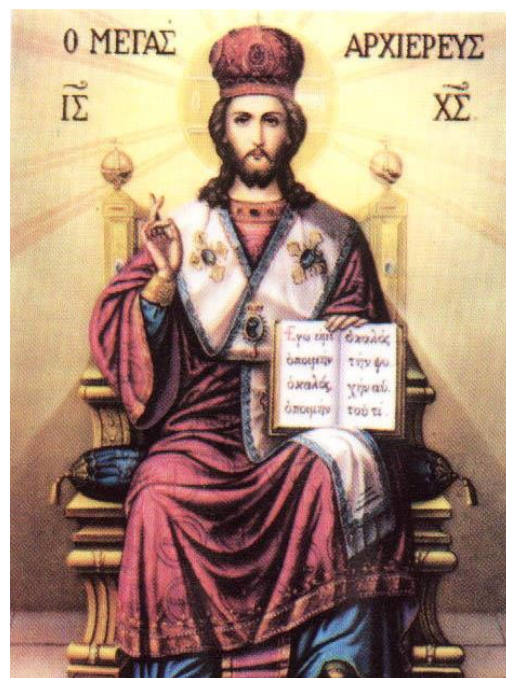

bolnavi și de înviere a unor morți.

Când „ceartă” vântul și marea, și acestea se potolesc, oamenii mirați exclamă: „Cine este acesta, că și vântul și marea L-ascultă?” (Matei 8, 27). Sfinții Părinți au explicat această ascultare, ca și spaima de care au fost cuprinse stihilele la moartea Domnului, prin referința lor față de Stăpânul creator și susținător al lor. Se poate vedea în aceste fenomene extraordinare legătura între Cuvântul creator și cuvintele Lui, sau ecourile lor create, întruchipate în lucruri. Ele își urmează cursul lor câtă vreme Cuvântul creator și susținător Își menține aceste „cuvinte” sau „rațiuni” ale Sale referitoare la ele, ca temeiuri ale desfășurării naturale a ecourilor lor plasticizate. Dar când Cuvântul susținător, devenit și om, Care stă într-o legătură specială și cu chipurile plasticizate ale rațiunilor lor divine – și ale Lui, se află în suferință, ele se resimt și se înspăimântă.

Iisus Hristos Arhiereu,
icoană

Cuvântul lui Dumnezeu vorbește atunci oamenilor și altfel, făcând cunoscută și în acest mod dependența țesăturii raționale a lucrurilor de El, ca Rațiunea personală supremă, devenită și rațiune personală umană a lor.

În orice caz puterea exercitată asupra sufletelor nu era numai o putere a măririi Sale dumnezeiești, ci și o putere a iubirii care se concilia cu chenoza Lui. El o exercita în același timp prin adevărul propovăduit și prin jertfa prin care de asemenea se manifesta iubirea Lui, care le vestea Împărăția lui Dumnezeu ca împărăția iubirii. De aceea El câștiga inimile prin bucuria lor de a se angaja pe drumul iubirii, sub conducerea și puterea dată de El.

Recunoscând în fața lui Pilat că e împărat, Iisus declară că împărăția Lui nu e din lumea aceasta, adică asemenea împărățiilor din lumea aceasta. Iar precizând și mai mult aceasta, zice: „Eu spre aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul. Oricine purcede din adevăr, ascultă glasul Meu” (Ioan 18, 37).

Dar la puterea împărătească deplină e ridicat Hristos prin învierea Lui, ca ea să se manifeste și în înălțarea, în șederea de-a dreapta Tatălui, în conducerea operei de mântuire, în venirea într-o slavă și la judecata de obște.

După înviere Iisus spune: „Datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ” (Mt. 28, 18). Iar Sfântul Apostol Pavel spune: „Pentru aceea și Dumnezeu L-a preînălțat și I-a dăruit Lui nume care este peste tot numele” (Fil. 2, 9). Dar și slava la care e ridicat nu o ține numai pentru El, ci o răspândește peste noi, căci pentru noi a primit-o.

Puterea ce o dă celorlalți constă în primul rând în a învinge păcatul, așa cum și puterea Lui pe pământ a constatat în primul rând în a ține în frâu afectele ireproșabile, ca să nu devină păcate, fapt pe care l-a făcut și prin primirea morții. „Dar când Cel ce părea că a luat ca om necurăția, terminând preînțelept rânduita iconomie pentru noi, a urcat la sfârșit la Tatăl (prin jertfă, n.n.) și a ajuns în sânul Lui (la deplina comuniune ca om cu El, n.n.), atunci a lepădat și părerea că a fost ca noi în moarte și necurăție.

Atunci a fost preamărit ca Dumnezeu, a fost preamărit Domnul de toți, ca Sfântul sfinților, ca unul ce umple de strălucire toată creația, dând duhurilor oamenilor să poată lupta împotriva a tot ce-i poate întina.”¹

(Preot Prof. Dr. Dumitru Stăniloae
Teologia Dogmatică Ortodoxă, vol. 2)

¹Sfântul Chiril din Alexandria, *Glaphyr.*,
libr. II, col.476.